HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

11 iunie 2026*

„Trimitere preliminară – Prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și al finanțării terorismului – Directiva (UE) 2015/849 – Cerințe comune privind administratorii de credite și cumpărătorii de credite – Directiva (UE) 2021/2167 – Articolul 10 – Contract de cesiune în bloc de creanțe incerte – Reglementare națională care nu prevede o formă scrisă pentru acest tip de contract și nici supunerea cesionarului unei supravegheri prudențiale”

În cauza C-65/25,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunale di Brindisi (Tribunalul din Brindisi, Italia), prin decizia din 22 octombrie 2024, primită de Curte la 29 ianuarie 2025, în procedura

IFIS NPL INVESTING SpA

împotriva

JM,

OT,

VR,

CL,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din doamna I. Ziemele, președintă de cameră, și domnii A. Kumin (raportor) și S. Gervasoni, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru JM, OT, VR și CL, de L. Bardaro și S. Bardaro, avvocati;

* Limba de procedură: italiana.

– pentru guvernul italian, de S. Fiorentino, în calitate de agent, asistat de M. Cherubini, avvocato dello Stato, și E. Cicatelli și C. De Nicola, procuratori dello Stato;

– pentru Comisia Europeană, de A. Manzaneque Valverde, P. A. Messina și D. Triantafyllou, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea dreptului Uniunii, în special în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, precum și a principiilor protecției efective, transparenței și bunei-credințe.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între IFIS NPL INVESTING SpA (denumită în continuare „Ifis”), pe de o parte, și JM, OT, VR și CL, pe de altă parte, în legătură cu recuperarea silită, prin executare imobiliară, a unei creanțe pe care Ifis pretinde că o deține față de aceste patru persoane.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2015/849

3 Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO 2015, L 141, p. 73), aplicabilă *ratione temporis* litigiului principal, conține, la articolul 2, o definiție a domeniului său de aplicare. Astfel, în temeiul acestui articol 2 alineatul (1), Directiva 2015/849 se aplică instituțiilor de credit, instituțiilor financiare, precum și persoanelor fizice sau juridice menționate la punctul 3 din respectiva dispoziție.

4 Articolul 3 din această directivă prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. «instituție de credit» înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului [din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1)] […]

2. «instituție financiară» înseamnă:
   (a) o întreprindere, alta decât o instituție de credit, care efectuează una sau mai multe dintre activitățile enumerate la punctele 2-12, 14 și 15 din anexa I la Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului [din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338)], inclusiv activitățile specifice caselor de schimb valutar;

[…]"

Directiva 2013/36

5 Anexa I la Directiva 2013/36, intitulată „Lista activităților care fac obiectul recunoașterii reciproce", prevede la primul paragraf punctele 2-12, 14 și 15:

„2. Acordarea de împrumuturi, printre altele: credite de consum, contracte de credit legate de bunuri imobile, factoring cu sau fără recurs, finanțarea tranzacțiilor comerciale (inclusiv forfetare).

3. Leasingul financiar.

4. Servicii de plată […]

5. Emiterea și gestionarea altor mijloace de plată […]

6. Garanții și angajamente.

7. Tranzacții în cont propriu sau în contul clienților, cu oricare dintre următoarele:
   (a) instrumente de pe piața monetară (cecuri, efecte de comerț, certificate de depozit etc.);
   (b) valută;
   (c) contracte futures pe instrumente financiare și contracte cu opțiuni;
   (d) instrumente valutare și de rate ale dobânzii;
   (e) valori mobiliare.

8. Participare la emisiunile de valori mobiliare și prestarea de servicii legate de aceste emisiuni

9. Consultanță acordată întreprinderilor cu privire la structura capitalului social, strategia industrială și alte aspecte conexe, precum și consultanță și servicii referitoare la fuziuni și achiziții de întreprinderi;

10. Brokeraj monetar;

11. Administrarea de portofolii și consultanță;

12. Păstrarea și administrarea valorilor mobiliare;

[…]

14. Servicii de păstrare în depozit;

15. Emiterea de monedă electronică.”

Directiva 2021/2167

6 Articolul 1 din Directiva (UE) 2021/2167 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2021 privind administratorii de credite și cumpărătorii de credite și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2014/17/UE (JO 2021, L 438, p. 1), intitulat „Obiect”, prevede:

„Prezenta directivă stabilește un cadru comun și cerințe comune referitoare la:

(a) administratorii de credite care, acționând în numele unui cumpărător de credite, administrează drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant emis de o instituție de credit stabilită în Uniune sau administrează contractul de credit neperformant în sine;

(b) cumpărătorii de credite care cumpără drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant emis de o instituție de credit stabilită în Uniune sau care cumpără contractul de credit neperformant în sine.”

7 Articolul 2 din această directivă, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede la alineatul (5):

„Prezenta directivă se aplică:

[…]

(d) cesiunii drepturilor unui creditor care decurg dintr-un contract de credit sau a contractului de credit în sine, în cazul în care cesiunea are loc înainte de data menționată la articolul 32 alineatul (2) primul paragraf.”

8 Articolul 10 din directiva menționată, intitulat „Relația cu debitorul, comunicarea privind cesiunea și comunicările ulterioare”, prevede la alineatul (1) anumite cerințe care revin cumpărătorilor de credite și administratorilor de credite în relațiile lor cu debitorii. Acest articol 10 enumeră, la alineatul (2), elementele pe care cumpărătorul de credite sau administratorul de credite sunt obligați să le comunice debitorului, pe hârtie sau pe un alt suport durabil, după transferul drepturilor unui creditor care decurg dintr-un contract de credit neperformant sau după cesiunea contractului de credit neperformant în sine.

9 Articolul 32 din aceeași directivă, intitulat „Transpunere”, are următorul cuprins:

„(1) Statele membre adoptă și publică până la 29 decembrie 2023 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei [Europene] textul dispozițiilor respective.

(2) Statele membre aplică dispozițiile menționate la alineatul (1) de la 30 decembrie 2023.

[…]”

10 Articolul 33 din Directiva 2021/2167, intitulat „Intrarea în vigoare”, prevede:

„Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.”

Dreptul italian

11 În conformitate cu articolul 106 alineatul 1 din decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (Decretul legislativ nr. 385 privind textul unic al legilor în materie bancară și de credit) din 1 septembrie 1993 (GURI nr. 230 din 30 septembrie 1993, supliment ordinar nr. 92), în versiunea aplicabilă litigiului principal, „[e]xercitarea față de public a activității de acordare de finanțări sub orice formă este rezervată intermediarilor financiari autorizați, înscriși într-un registru ad-hoc ținut de [Banca d’Italia (Banca Italiei)]”.

Litigiul principal și întrebările preliminare

12 Ifis a inițiat la Tribunale di Brindisi (Tribunalul din Brindisi, Italia), care este instanța de trimitere, o procedură de executare imobiliară împotriva JM, OT, VR și CL, invocând în privința lor o creanță garantată cu bunuri imobile. Ifis arată că a devenit titulara acestei creanțe ca urmare a mai multor cesiuni succesive. Potrivit indicațiilor care figurează în cererea de decizie preliminară, creanța menționată provine dintr-o somație de plată emisă în cursul anului 1997 în favoarea unei bănci italiene.

13 Instanța de trimitere precizează că, pe de o parte, Ifis a prezentat în fața sa contracte de cesiune de creanțe care cuprindeau, în bloc, listele de creanțe care făceau obiectul acestor cesiuni. Aceste contracte de cesiune, deși au fost încheiate în formă scrisă, nu ar fi fost încheiate însă sub forma unui act autentic și nici sub forma unui act sub semnătură privată autentificat. În orice caz, acestea ar fi lipsite de o dată certă, opozabilă terților.

14 Pe de altă parte, din cererea de decizie preliminară reiese că numărul mare de cesiuni de creanțe care au intervenit în speță a fost efectuat între entități care nu sunt toate înscrise în registrul intermediarilor financiari, prevăzut la dispoziția citată la punctul 11 din prezenta hotărâre și care face obiectul unei supravegheri prudențiale de către Banca Italiei. O astfel de înscriere ar presupune să se dispună de o organizare internă specifică în scopuri de prevenire, în conformitate cu reglementarea națională în materie de combatere a spălării banilor.

15 Potrivit instanței de trimitere, de aici rezultă chiar o îndoială cu privire la faptul că Ifis este în mod efectiv și legal titulara dreptului de creanță de care se prevalează în susținerea acțiunii sale.

16 În această privință, instanța de trimitere ridică problema compatibilității cu dreptul Uniunii, în special în materie de combatere a spălării banilor, a reglementării naționale aplicabile contractelor de cesiuni în bloc de creanțe incerte în lumina căreia trebuie apreciată cauza cu care este sesizată.

17 Astfel, această reglementare națională nu ar prevedea nici că respectivul tip de contracte ar trebui să facă obiectul unui înscris și cu atât mai puțin al unui act autentic sau al unui act sub semnătură privată autentificat, nici modalități de natură să îi confere o dată certă.

18 În plus, reglementarea națională menționată nu ar impune cesionarilor în bloc de creanțe incerte să fie înscriși în registrul intermediarilor financiari și, prin urmare, aceștia nu ar trebui, de fapt, să se conformeze reglementării naționale privind combaterea spălării banilor la care sunt supuse persoanele fizice și juridice înscrise în acest registru și nici să adopte dispozițiile în materie de organizare internă pe care le impune o astfel de înscriere. Astfel de cesionari nu ar fi supuși nici supravegherii prudențiale exercitate de Banca Italiei.

19 Prin urmare, instanța de trimitere ridică problema dacă o astfel de reglementare națională, privită în ansamblu, nu este contrară dreptului Uniunii în materie de combatere a spălării banilor. Dacă aceasta ar fi situația, s-ar pune de asemenea problema consecințelor care ar trebui deduse de aici și în special dacă multiplele cesiuni de creanțe care au intervenit în cauza cu care este sesizată ar putea fi considerate, în tot sau în parte, ca fiind nevalide sau cel puțin inopozabile, astfel încât titlul executoriu invocat de Ifis în susținerea acțiunii sale ar trebui considerat inexistent.

20 Instanța de trimitere adaugă că reglementarea națională aplicabilă în cauza cu care este sesizată este anterioară celei care a asigurat transpunerea Directivei 2021/2167 în ordinea juridică italiană și care a intrat în vigoare la 13 august 2024. De atunci, astfel de îndoieli cu privire la compatibilitatea reglementării naționale cu dreptul Uniunii ar fi înlăturate, iar cesiunile în bloc de creanțe incerte ar fi de acum înainte reglementate într-un mod mai complet. În acest context, instanța de trimitere ridică totuși problema dacă această directivă trebuie interpretată în sensul că produce un efect retroactiv parțial.

21 În aceste condiții, Tribunale di Brindisi (Tribunalul din Brindisi) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dreptul Uniunii și în special reglementarea în materie de combatere a spălării banilor, precum și principiile generale ale protecției efective, transparenței și bunei-credințe obiective, cu corolarele sale în materie de obligații de informare, trebuie considerate că se opun și, în cazul unui răspuns afirmativ, în ce condiții unei reglementări naționale în materie de cesiuni în bloc (sau cumulative) de creanțe incerte, precum cea aplicabilă în speță și anterioară aprobării Decretului legislativ nr. 116 din 30 iulie 2024, intrat în vigoare la 13 august 2024, de transpunere a Directivei [2021/2167], care prezintă următoarele caracteristici:
   a) nu prevede forma scrisă, indiferent dacă este vorba despre dovedirea conținutului sau a însești existenței actului, printre altele sub forma unui act autentic sau a unui act sub semnătură privată autentificat sau, în orice caz, modalități de asigurare a datei certe a acestuia, în special în cazul în care cocontractantul cedat este un consumator;
   b) nu prevedea, până la intrarea în vigoare a decretului menționat, nicio obligație pentru persoanele care desfășoară activități de cesiune de creanțe în bloc de a fi înscrise în registrul [persoanelor fizice și juridice] care fac obiectul unei supravegheri, în măsura în care, astfel cum a statuat Corte [suprema] di cassazione (Curtea de Casație, Italia), acestea nu desfășoară o activitate financiară și care, în consecință, sunt de asemenea excluse în mod automat, ca urmare a lipsei obligației unui act autentic, de la aplicarea normelor privind combaterea spălării banilor[?]

2) În cazul în care Curtea ar constata incompatibilitatea prezentată, reglementarea Uniunii, astfel cum este descrisă, impune sau nu, în scopul protejării efectivității intereselor Uniunii, sancțiunea radicală a nulității:
   a) cesiunilor de creanță realizate sub imperiul regimului anterior aprobării decretului de transpunere a [Directivei 2021/2167];

b) procurilor de încasare emise persoanelor care nu sunt înscrise într-un registru [al persoanelor fizice și juridice] care fac obiectul supravegherii de către autoritatea sectorială independentă responsabilă cu monitorizarea respectării reglementărilor în materie de combatere a spălării banilor [?]”

Cu privire la admisibilitate

22 Guvernul italian și Comisia susțin că prezenta cerere de decizie preliminară este inadmisibilă.

23 Potrivit guvernului italian, prezentarea de către instanța de trimitere a cadrului juridic național este lacunară și, cu privire la anumite aspecte, eronată. Ar exista de asemenea o incertitudine cu privire la obiectul precis al celei de a doua întrebări. În plus, acest guvern și Comisia susțin că dispozițiile dreptului Uniunii a căror interpretare este solicitată nu sunt indicate suficient de precis.

24 În această privință, trebuie amintit că, în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale, instituită la articolul 267 TFUE, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea sau aprecierea validității dreptului Uniunii, Curtea este în principiu obligată să se pronunțe (Hotărârea din 28 noiembrie 2024, ENGIE Deutschland, C-293/23, EU:C:2024:992, punctul 40 și jurisprudența citată).

25 Necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să îi fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se înscriu întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 1993, Telemarsicabruzzo și alții, C-320/90-C-322/90, EU:C:1993:26, punctul 6, precum și Hotărârea din 16 octombrie 2025, Brăila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, punctul 30).

26 Informațiile cuprinse în decizia de trimitere trebuie să permită, pe de o parte, Curții să furnizeze răspunsuri utile la întrebările adresate de instanța națională și, pe de altă parte, guvernelor statelor membre, precum și celorlalte persoane interesate să își exercite dreptul care le este conferit prin articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene de a prezenta observații. Revine Curții obligația de a veghea ca acest drept să fie asigurat, ținând seama de faptul că, în temeiul dispoziției menționate, numai deciziile de trimitere sunt notificate persoanelor interesate (Hotărârea din 16 octombrie 2025, Brăila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, punctul 31 și jurisprudența citată).

27 În speță, cererea de decizie preliminară conține o descriere suficientă a cadrului factual și juridic al litigiului principal pentru a îndeplini aceste cerințe și permite să se înțeleagă motivele care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea dreptului Uniunii și să considere necesar să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară. În plus, în ceea ce privește argumentul guvernului italian potrivit căruia prezentarea dreptului național este lacunară sau chiar eronată, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, în cadrul sistemului de cooperare judiciară stabilit la articolul 267 TFUE, nu revine Curții competența de a verifica sau de a pune la îndoială exactitatea interpretării dreptului național efectuate de instanța națională, întrucât

interpretarea respectivă este de competența exclusivă a acesteia din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2024, Volvo Group Belgium, C-436/23, EU:C:2024:1023, punctul 18 și jurisprudența citată).

28 Prin urmare, prezenta cerere de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

29 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă dreptul Uniunii, în special Directivele 2021/2167 și 2015/849, precum și principiile protecției efective, transparenței și bunei-credințe obiective trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale în materie de cesiuni în bloc de creanțe incerte care, în ceea ce privește perioada anterioară expirării termenului de transpunere a Directivei 2021/2167, nu prevedea că astfel de contracte trebuiau să facă obiectul unui înscris și din care rezulta faptul că persoanele fizice sau juridice a căror activitate consta în efectuarea unor astfel de cesiuni de creanțe nu făceau obiectul unei supravegheri prudențiale de către autoritatea națională competentă în materie de combatere a spălării banilor.

30 În primul rând, în ceea ce privește Directiva 2021/2167, trebuie arătat că articolul 10 din aceasta prevede anumite cerințe care revin cumpărătorilor de credite neperformante și administratorilor de credite neperformante în relațiile lor cu debitorii. În special, articolul 10 alineatul (2) din directiva menționată enumeră elementele care trebuie comunicate debitorului de către cumpărătorul de credite sau administratorul de credite, pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil, după orice cesiune a drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau după o cesiune a contractului de credit neperformant în sine.

31 Cu toate acestea, trebuie arătat că Directiva 2021/2167, adoptată la 24 noiembrie 2021, a intrat în vigoare, în conformitate cu articolele 32 și 33 din aceasta, la 29 decembrie 2021, iar termenul său de transpunere s-a încheiat la 29 decembrie 2023.

32 În plus, deși, în conformitate cu articolul 32 alineatul (2) din această directivă, statele membre aplică măsurile luate pentru transpunerea sa începând cu 30 decembrie 2023, din articolul 2 alineatul (5) litera (d) din aceasta rezultă că aceasta nu se aplică în cazul cesiunii drepturilor unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit sau a contractului de credit în sine în cazul în care cesiunea are loc înainte de 29 decembrie 2023.

33 Din moment ce din dosarul de care dispune Curtea pare să reiasă că elementele constitutive ale litigiului principal s-au constituit anterior datei de 29 decembrie 2023, Directiva 2021/2167 nu este aplicabilă *ratione temporis* acestui litigiu.

34 În măsura în care instanța de trimitere are în vedere impunerea unei aplicări retroactive a cerințelor prevăzute la articolul 10 din Directiva 2021/2167, este necesar să se arate că, potrivit unei jurisprudențe constante, înainte de expirarea termenului de transpunere a unei directive, nu se poate reproșa statelor membre că nu au adoptat încă măsurile de punere în aplicare a acesteia în ordinea lor juridică (Hotărârea din 5 mai 2022, BPC Lux 2 și alții, C-83/20, EU:C:2022:346, punctul 22, precum și jurisprudența citată).

35 Deși, conform unei jurisprudențe de asemenea constante, în cursul termenului de transpunere a unei directive, statele membre destinatare ale acesteia trebuie să se abțină de la adoptarea unor dispoziții de natură să compromită grav rezultatul prevăzut de directiva respectivă (Hotărârea din 25 ianuarie 2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, punctul 75 și jurisprudența citată), o directivă nu poate avea efect direct decât după expirarea acestui termen (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 mai 2022, BPC Lux 2 ș.a., C-83/20, EU:C:2022:346, punctul 23 și jurisprudența citată).

36 Prin urmare, interpretarea articolului 10 din Directiva 2021/2167 în sensul că obligațiile prevăzute de acesta s-ar aplica retroactiv este exclusă.

37 În al doilea rând, în ceea ce privește Directiva 2015/849, din coroborarea articolului 2 alineatul (1) cu articolul 3 din directiva menționată rezultă că aceasta nu se aplică decât entităților care desfășoară anumite activități economice specifice enumerate la acest articol 2 alineatul (1). Or, printre aceste activități nu figurează cumpărarea sau administrarea de creanțe incerte.

38 Așadar, nici Directiva 2021/2167, nici Directiva 2015/849 nu se aplică unei reglementări naționale în materie de cesiuni în bloc de creanțe incerte care prezintă caracteristicile rezumate la punctul 29 din prezenta hotărâre.

39 În al treilea și ultimul rând, trebuie amintit că, atunci când statele membre adoptă măsuri prin care pun în aplicare dreptul Uniunii, au obligația de a respecta principiile generale ale acestui drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2015, A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, punctul 35 și jurisprudența citată). Or, reglementarea în discuție în litigiul principal nu pune în aplicare nici Directiva 2021/2167, nici Directiva 2015/849, astfel cum s-a constatat la punctul anterior, nici vreo altă normă de drept al Uniunii. Prin urmare, nici principiile de drept al Uniunii a căror interpretare este de asemenea solicitată de instanța de trimitere în cadrul primei întrebări preliminare nu sunt aplicabile acestei reglementări.

40 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că Directiva 2021/2167, în special articolul 10 din aceasta, și Directiva 2015/849 trebuie interpretate în sensul că nu se aplică unei reglementări naționale în materie de cesiuni în bloc de creanțe incerte care, în ceea ce privește perioada anterioară expirării termenului de transpunere a Directivei 2021/2167, nu prevedea că astfel de contracte trebuiau să facă obiectul unui înscris și din care rezulta faptul că persoanele fizice sau juridice a căror activitate consta în efectuarea unor astfel de cesiuni de creanțe nu făceau obiectul unei supravegheri prudențiale de către autoritatea națională competentă în materie de combatere a spălării banilor.

Cu privire la a doua întrebare

41 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

42 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Directiva (UE) 2021/2167 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2021 privind administratorii de credite și cumpărătorii de credite și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2014/17/UE, în special articolul 10, precum și Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei

trebuie interpretate în sensul că

nu se aplică unei reglementări naționale în materie de cesiuni în bloc de creanțe incerte care, în ceea ce privește perioada anterioară expirării termenului de transpunere a Directivei 2021/2167, nu prevedea că astfel de contracte trebuiau să facă obiectul unui înscris și din care rezulta faptul că persoanele fizice sau juridice a căror activitate consta în efectuarea unor astfel de cesiuni de creanțe nu făceau obiectul unei supravegheri prudențiale de către autoritatea națională competentă în materie de combatere a spălării banilor.

Semnături